

ΑΠΟ Τ' ΑΜΑΡΤΩΛΑ

ΘΛΙΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στό νεανικό της πρόσωπο ό χειμώνας και ό πόνος στήσανε χορό. Και κάπου κάπου ένας άναστεναγμός αά θλιβερή νότα άκούεται. Ή θλίψη — ευγενική διαμυζτηρία — καθρεφτίζεται στο πρόσωπό της. Τά φιλιά του είναι θεϊκά, όχι από αγάπη, αλλά από την ένοχή. Ή καλοσύνη του εκδηλώνεται κάθε μέρα περισσότερο συγκινητική, γιατί και τó παραστράτημά του τόν κρατεί δεμένο με χίλιες άλυσσιδες στο πλευρό της άμαρτίας. Κάθε άγκάλισμα της γυναίκας του είναι και μιá φωνή συγγνώμης. Όταν είναι κοντά της, αισθάνεται όλο τó κακό και όλο τόν όλεθρο. Μά όταν αντίκρύζει τó τρελό του π θος αϊχμάλωτίζεται άπελπιστικά. Και ή θλιμένη του γυναίκα μένει σά μιá θπτασία τρυγική γύρω στην άμαρτωλή ζωή του.

— Σ' άγχιπώ, της είπε μιá μέρα έροταστική. Και εκείνη τού άπάντησε πονηρά και με προσποιητό φόθο :

— Σώπα και θά σ' άκούσει Ήκείνη !

Πόνος και αγάπη, πόθος και λυσαυέα ήδονή τού τρικυμιάζουνε την ψυχή. Προσεύχεται σ' ένα νωό οικογενειακό κ' έπειτα σέ λίγο θυματίζει την ψυχή και τη σάρκα του με ό,τι ή άμαρτωλή του αγάπη έπιθυμεί. Σκέψη, καρδιά και σάρκα τά έχει άποσυνθέσει τó τρελλό πάθος, τó άνίκητο, φριχτό και αγαπημένο. Κάθε σταθερότητα και κάθε λύπη γιά τόν οικογενειακό ναό θυματίζεται στην άνάμνηση μιáς όργανιαστικής νύχτας.

Οί ήθικολόγοι ας έρθουν ν' αντίκρύσουνε τή σπαρταριστή ζωή ξαπλωμένη άπάνω στο μαρμάρινο τραπεζι, όλόγυμνη, όλόσαρκη, συμπίσιο μιáς άνατριχιστικής και μεθυσαμένης ώρας. Έχει άπάνω έλίσειται σάν φίδι έρεθισμένο, και θά δαγκώσει στην κρίσιμη ώρα με τά μάτια, με τά δόντια, με τά χείλια, με τή σάρκα. Γλυκό δηλητήριο θά ρεύσει σέ όλες του τις φλέβες και τó λάγνο βογγητό θάκούσει όταν τó γυναικείο φίδι κοιλονρισσει σάν άλυσσιδα σκλάβου στο κορμί του.

Άς έρθουν οί άνιρείοι και οί δογματικοί να πάλειψουν και να πικραθούν. Εί σταθεροί μπροστά σ' εϊτή την κόλαση προσεχτικοί, τρομαγμένοι, θά άποκαλυφθούν και θά χειροκροτήσουνε τόν άπελπιστικό ασυκιντό άγώνα.

Και νά ό αδύνατος και ό αϊχμάλωτισμένος γυρίζει στον οικογενειακό ναό με βούλες μαυροκόκκινες άπάνω από τó σκέπασμα τών κουρασμένων του ματιών, με σημάδια μελανά άχούτρου φιλήματος στο λευκό κορμί του, με τά μάτια θολά και τά πόδια τρεμαμένα...

Ένα ανθρώπινο ζήνος σακατεμένο από τó πάθος και την αδυναμία ζητεί άνάπαση και θεραπεία στον οικογενειακό ναό. Και ή θλιμένη του γυναίκα δέχεται τόν άρωστο, ύπομονετικά τού πλένει τις πληγές και τά μελανά σημάδια — φαρμακερές βελόνες κ' αϊχμηρά καρφιά που άγγίζουνε στο βάθος της μερτηρικής καρδιάς της.

Μιá Κίρκη και μιá Καλοσύνη άποτελούν τó πρόβλημα της μελλοντικής ζωής του. Είναι ένας θαυμαστός και εύτυχισμένος τύραννος εκείνος που θά μπο-

ρέσει να ύποτάξει τόσο τρυγικά και τόσο ώραια τó άμαρτωλό πάθος και την ευγενικά θυσιá.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Θάρθει μεγάλοπρηπι, αϊείλιχτα, στυγνή, άφρονη, θαρραυέα. Τή βλέπω και την αισθάνομαι. Κάθε μέρι με πολιορκεί και με περισφίγγει. Τó λεπίδι της λάμπει εκτυφλωτικά μέσα στο πυκνό σκοτάδι. Άπειλητικά άνεμίζει τόν κεραυνό της, προειδοποιητικά με καλεί να φύγω και να παραιτηθώ από τόν άγώνα και την άφροσύνη.

Μά μένω άκίνητος και σταθερός στο πλευρό της, έτοιμος να δεχτώ κάθε τιμωρία. Δέν είσαι εσύ μονάχα — ό κίνδυνος — που με συμβουλεύεις να προφυλαχτώ. Κι αυτή, που με τά γαμφιά νύχτα της ξεροίωσε την εύκολοσυκίνητη καρδιά μου, τó λέει έγωιστικά και έγκληματικά :

— Φύγε !

Μά που να πίκω χωρίς τόν λυγχιριστό μου πόθο ; Κτήνος να γίνω και να νινοϊκι ασκοπα, ένοχλητικά άσυκίνητα ;

Και ξερομάτωτος θά πολεμήσω θωρακισμένος με τόν πόθο, τó μίσος, την αγάπη και την εκδίκηση. Δέν αϊχμάλωτισθηκα γιά να τπεινωθώ. Δέν παραδόθηκα στα χείλια της γιά να φύγω έπειτα σάν κλέφτης κι άρνηστής.

Θά μείνω έδω και θά περιμένο τή μοιρία ώρα αλόγιστος κοιτάζοντας πάντα την όλόφωτη λαμπίδα της ψυχής μου. Ένα είναι τó φώς και μιá ή καταστροφή. Άρκεί να τó βλέπει κανένας την ώρα τού τρυγικού άφανισμού και να τó σήσει με την χιλιόπνοη και πλίτνοη κραυγή του...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΘΥΣΙΑ

Ό πνευματικός άνθος δόθηκε στη δημοσιότητα. Κοίνο άμόρανο τών έχυραγηθείσαν. Οί ενζίσθητοι τόν άγοράζουνε και τόν διπλοδιαβάουν με θρησκευτικό πάθος και εύλάβεια. Μιáς ιερής στιγμής γέννημα καθρεφτίζει τή ζωή ενός κόσμου. Όσοι πάσχουν και όσοι αγαπούν θάβρουνε στον πνευματικό μου άνθό την παρηγορία. Δέν κρύβει την πικρή αλήθεια ούτε τó δούμα που συγκλονίζει την ψυχή. Είναι ό χρυστάλλινος καθρέφτης τών Βασάνων και τών πόνων.

Μά ποιá άμοιθή μπορεί να ξαγορήσει τó τρυφερό και εύρωστο παιδί της φαντασίας ; Είναι άνεχτήρητο κι άπλόρωτο, κι όποιος τó τιμολογήσει είναι ένας κωνός και χυδαίος γυρολόγος.

Έτσι, χωρίς συγκίνηση, πήρε ό ποιητής τó γοήμα που τούδωσε ό άγοραστής και πήγε στο συμπίσιο τών γυναικών της νύχτας. Γι αυτό μονάχα δέχτηκε την πληρωμή, γιά να προσφέρει την πνευματικά θυσιá του στο τρελό πάθος και την άόρταγη έπιθυμία μιáς τυχαίας γυναίκας, που είναι δική του μιá στιγμή, μιάν ώρα, μιá νύχτα...

ΜΙΧ. Α. ΡΟΔΑΣ